

Ούτε Ντάβος, Ούτε Ξεντάβος (Κείμενο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το κείμενο γράφτηκε από την [Αναρχική Ομάδα Ανάφεντος](#) το 1988 στη Λεμεσό.

Εντοπίστηκε στο [τέταρτο τεύχος](#) του περιοδικού [Τραίνο στην Πόλη](#), από όπου και πηγάζει το παρών αρχείο PDF. Παραμένει άγνωστο αν το κείμενο κυκλοφόρησε εκτός του περιοδικού.

Περιεχόμενο

- Στο κείμενο υπάρχουν ελλείψεις, λόγω της κακής ποιότητας της φωτοτυπίας που εντοπίσαμε. Έχουν σημειωθεί στη πιο κάτω δακτυλογράφηση μέσω της χρήσης [αγκυλών].

ΟΥΤΕ ΝΤΑΒΟΣ ΟΥΤΕ ΞΕΝΤΑΒΟΣ

Ή

Γιατί μας αφήνουν αδιάφορους τα καμώματα των κάθε λογής παλιάτσων της εξουσίας

ΜΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ-ΕΘΝΟΣ, Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΕΣ ΑΡΧΟΥΣΕΣ ΤΑΞΕΙΣ

1.

Αν υπάρχει σήμερα ένα πρόβλημα που μπορεί να οριστεί σαν το “Κυπριακό” σίγουρα δεν μπορεί να περιοριστεί μέσα στα χωρικά πλαίσια της Κύπρου, αλλά ούτε και μέσα στα χρονικά πλαίσια της περιόδου μετά το '74, το '60 ή έστω και το '50. Το πρόβλημα έχει τις ρίζες του πολύ πιο βαθιά μέσα στην ιστορία και προέρχεται από τον ανταγωνισμό των δύο ιμπεριαλιστικών -και κατά συνέπεια επεκτατικών- κρατών της Ελλάδας και της Τουρκίας για την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική κυριαρχία στην περιοχή.

2.

Ο ανταγωνισμός των διαφόρων αρχουσών τάξεων αποτελεί μια από τις πιο έντονες αντιφάσεις του καπιταλισμού και που συχνά τις οδηγεί σε στρατιωτικές συγκρούσεις μεταξύ τους παρασύροντας σ' αυτές και τις εκμεταλλεζόμενες τάξεις και των δύο πλευρών - που αποτελούν και τη “πρώτη ύλη” σ' αυτές τις συγκρούσεις, “τη τροφή για τα κανόνια”. Η ύπαρξη μιας ιδεολογίας που να δικαιολογεί στα μάτια των εκμεταλλεζομένων τέτοιες σφαγές καθώς και ό,τι έχει σχέση με τη προετοιμασία και διεξαγωγή τους (φορολογία για εξοπλισμούς, στρατικοποίηση της κοινωνίας, ανεξέλεγκτα κέντρα εξουσίας κοκ.) είναι αναγκαία.

3.

Το Κράτος-Έθνος είναι η ιδεολογική προέκταση του καπιταλισμού-κρατισμού (Δυτικού+Ανατολικού) στη κοινωνία και ο εθνικισμός το σημείο που αγγίζει τις συνειδήσεις των ανθρώπων. Δεν θα ασχοληθούμε εδώ με τη φύση του εθνικισμού, τις προεκτάσεις του στη πατριαρχική κοινωνία και πως αυτός φυτεύεται στις συνειδήσεις των καταπιεσμένων (θρησκεία, παιδεία κλπ). Θα αρκεστούμε μόνο να πούμε πως η βασική λειτουργία του εθνικισμού στη κοινωνική φαντασίωση είναι η ταύτιση του κράτους με τον “μεγάλο και δυνατό” πατέρα και της πατρίδας με τη “γλυκιά και στοργική” μητέρα: μια προέκταση δηλαδή του μοντέλου της πατριαρχικής οικογένειας -πάνω στην οποία στηρίζεται κάθε ταξική-εκμεταλλευτική κοινωνία- σ' ολόκληρη τη κοινωνία.

4.

Είναι αυτονόητο ότι οι μεγάλοι κερδισμένοι αυτών των ενδοιμπεριαλιστικών συγκρούσεων, που από το Β' παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο και μετά γίνονται συνήθως στη περιφέρεια του καπιταλισμού και σπανιότερα στη μητρόπολη, είναι οι κατασκευαστές όπλων. Κερδισμένες ακόμα είναι οι άρχουσες τάξεις του κράτους που νίκησε στρατιωτικά, ενώ οι άρχουσες τάξεις του ηττημένου δεν θα αργήσουν να ξανασταθούν στα πόδια τους. Οι μεγάλοι πάντως ηττημένοι είναι οι εκμεταλλεζόμενες τάξεις και των δύο πλευρών που πάνω τους έχει πέσει το κύριο, αν όχι όλο, βάρος του πολέμου (νεκροί, ανάπηροι, πείνα, πρόσφυγες, κακουχίες, κλπ) και που σε καμιά περίπτωση δεν βρίσκονται σε καλύτερη θέση απ' ότι προηγουμένως.

5.

Προβάλλοντας ταυτόχρονα την απειλή του κακού άλλου, του εξωτερικού φανταστικού (ή καμιά φορά “πραγματικού”) “εχθρικού έθνους”, η εθνικιστική ιδεολογία κατορθώνει να ενώσει ανθρώπους που δεν έχουν τίποτα κοινό μεταξύ τους παρά τη κοινή τους υποταγή σ' αυτή την ιδεολογία και να χωρίσει ανθρώπους που έχουν κάθε κοινό συμφέρον να στραφούν ενάντια σ' αυτή την ιδεολογία καθώς και ενάντια σ' αυτούς που τα συμφέροντα τους με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αυτή εξυπηρετεί.

6.

Η εδραίωση της εθνικιστικής ιδεολογίας, που άλλοτε εμφανίζεται σαν ακροδεξιός ρατσισμός επικαλούμενος τις “ρίζες” της “φυλής” και άλλοτε σαν “αριστερός πατριωτισμός” επικαλούμενος διάφορες Σταλινό-Μαοϊκές θεωρίες και Νεο-ορθόδοξες βλακείες, έχει σαν αποτέλεσμα τη ταξική συνεργασία (βλ. εθνική ενότητα) και την εκτόνωση των κοινωνικών συγκρούσεων. Και όλα αυτά στο όνομα της “εθνικής οικονομίας”, της “μη συρρίκνωσης του έθνους” και ένα σωρό άλλες αηδίες. Αυτό φυσικά καθόλου δεν εξυπηρετεί την υπόθεση της απελευθέρωσης των ανθρώπων.

7.

[Πιθανόν να λείπει κομμάτι του κειμένου] Ο μόνος κερδισμένος απ' αυτή τη συνεργασία είναι η εκμεταλλευτική κοινωνία (και οι τάξεις των οποίων τα συμφέροντα εξυπηρετεί) που δικαιωνίζει από τη μια τη κυριαρχία της οικονομίας πάνω στον εαυτό της και τη κυριαρχία της ιδεολογίας της πάνω στους ανθρώπους από την άλλη. Έτσι σε περιόδους ειρηνικές οι εκμεταλλεζόμενοι καλούνται να πέσουν με τα μούτρα στη παραγωγή ενώ σε εμπόλεμες περιόδους βρέθονται είτε το θέλουν είτε όχι στη πρώτη γραμμή του μετώπου.

Ο ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΕΛΛΑΔΑΣ-ΤΟΥΡΚΙΑΣ

8.

Η Ελλάδα και η Τουρκία, ακόμα και η μικρή “Νότια” Κύπρος έχουν από καιρό πάψει να είναι αποικίες

ή τριτοκοσμικά φεουδαρχικά κράτη και έχουν περάσει στο στρατόπεδο του ιμπεριαλισμού, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι και αυτές δεν εξαρτώνται από τη μητρόπολη (εδώ μια Δ. Γερμανία δεν κατάφερε να ξεφύγει από την ιμπεριαλιστική εξάρτηση των ΗΠΑ και ως αποτελεί από μόνη της μια πρώτη τάξης ιμπεριαλιστική δύναμη). Είναι με βάση αυτή τη θέση που θα εξετάσουμε στη συνέχεια αυτό που μπορεί να οριστεί σαν “Κυπριακό” ή “Εθνικό” προσπαθώντας να αποφύγουμε όσο μπορούμε τα κλαψουρίσματα.

9.

Πέρα από τις “Μεγάλες” σφαίρες επιρροής που για τον πολιτικό, στρατιωτικό και οικονομικό έλεγχο τους ανταγωνίζονται οι δύο κύριοι πόλοι συσσώρευσης κεφαλαίου και ιδεολογίας, υπάρχουν και οι “μικρότερες” σφαίρες επιρροής που για τον υπό-έλεγχο τους ανταγωνίζονται άλλα μικρότερα άλλα και πάλι ιμπεριαλιστικά κράτη.

10.

Μια τέτοια σφαίρα επιρροής είναι και η Ανατολική Μεσόγειος. Δεδομένου ότι το Ισραήλ, το πιο ανεπτυγμένο καπιταλιστικά κράτος της περιοχής, δεν μπορεί να ασκήσει τον ουσιαστικό του έλεγχο (αν και τότε δεν θα πάψει να το επιδιώκει) κυρίως λόγω κακής γειτονίας με τα Αραβικά κράτη, ο ρόλος αυτός απομένει στην Ελλάδα και τη Τουρκία (και κατά δεύτερο ή και τρίτο λόγο στη “Νότια” Κύπρο) οι οποίες έχουν εμπλακεί σε μια ανταγωνιστική κούρσα σ' όλα τα επίπεδα.

11.

Αυτό φυσικά δεν είναι καινούργιο. Είναι η Ελληνική “μεγάλη ιδέα” από τη μια και τα όνειρα της πάλαι ποτέ Οθωμανικής αυτοκρατορίας από την άλλη -που σήμερα εκφράζεται με το μοντέρνο Νεο-Τουρκικό επεκτατισμό- που έχουν οδηγήσει τις δύο χώρες τότε σε αλληπάλληλες σφαγές και πολέμους και τότε σε συμφωνίες τύπου “Ντάβος” ανάλογα με τις πολιτικές συγκυρίες.

[Λείπει το κείμενο του υπότιτλου]

12.

Κατά τα χρόνια της Οθωμανικής περιόδου, και ιδίως μετά την Ελληνική αστικοδημοκρατική επανάσταση, ο εθνικισμός όπως ήταν φυσικό μεταφυτεύτηκε και στη Κύπρο μέσα στις κοινότητες των Χριστιανών και των Μουσουλμάνων από τις μητροπόλεις του εθνικισμού: την Ελλάδα και την Τουρκία, πράγμα που βόλευε τις διάφορες άρχουσες τάξεις της Κύπρου. Από Ελληνικής πλευράς βασικό ρόλο σ' αυτό έπαιξε η Ορθόδοξη εκκλησία που ουσιαστικά συνδιοικούσε με τους Τούρκους και που με τα προνόμια που της είχαν παραχωρήσει απ' αυτούς (για δικούς τους φυσικά πολιτικούς λόγους) κατόρθωσε να πείσει τη πλειοψηφία των Χριστιανών για την Ελληνικότητα της καταγωγής τους. Αξίζει να σημειωθεί ότι η Ορθόδοξη κοινότητα τότε ήταν μεν η μεγαλύτερη κοινότητα αλλά που πολύ απέχει από το να αποτελεί την απόλυτη πλειοψηφία.

Η Ελληνική γλώσσα εισβάλλει σ' όλα τα λαϊκά στρώματα επεμβαίνοντας ακριβώς στη φάση όπου μια κοινή Κυπριακή γλώσσα σχηματιζόταν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι αυτό των Λινοβαμβάκων, μιας μειονότητας που πίστευαν ταυτόχρονα στο Μωαμεθανισμό και στο Χριστιανισμό και που μιλούσαν μια γλώσσα-κράμα Ελληνικών και Τουρκικών. Η μειονότητα τελικά απορροφάται από τη Μουσουλμανική κοινότητα σαν το “αντίθετο” αποτέλεσμα της επιμονής της Ορθόδοξης εκκλησίας να τους Ελληνοποιήσει. Η αντίδραση των λαϊκών στρωμάτων των Μουσουλμάνων ήταν η περαιτέρω προσκόλληση τους στη δική τους θρησκεία σαν το μοναδικό τους καταφύγιο.

13.

Η πόλωση και ο διαχωρισμός των εκμεταλλευομένων τάξεων σε Έλληνες και Τούρκους, σε “καλούς” και “κακούς”, σε προαιώνιους “εχθρούς” του ενός ή του άλλου έθνους, γίνεται σιγά-σιγά αλλά σταθερά. Κι' όλα αυτά τη στιγμή που υπήρχε μια σημαντική “κοινή” επαναστατική παράδοση και οι κοινές εξεγέρσεις Χριστιανών και Μουσουλμάνων ενάντια στα κέντρα εξουσίας δεν ήταν λίγες (αν και θεωρητικά οι Μουσουλμάνοι βρίσκονταν σε μια κάπως καλύτερη κατάσταση μιας και δεν πλήρωναν φόρο υποτέλειας. Αυτή όμως η διαφοροποίηση που σκοπό ακριβώς είχε το διαχωρισμό των καταπιεσμένων είχε μικρή σημασία μιας και η εξαθλίωση ήταν γενικό φαινόμενο).

14.

Φυσικά σ' όλα αυτά τα χρόνια υπήρξαν και ξεκαθαρίσματα τόσο στο εσωτερικό όσο και μεταξύ των διαφόρων ελίτ (Ελληνικών και Τουρκικών). Έτσι για παράδειγμα κατά τη περίοδο της Ελληνικής αστικοδημοκρατικής επανάστασης οι Οθωμανοί προβαίνουν σε εκκαθαρίσεις της ηγεσίας της εκκλησίας με στόχο να προλάβουν εξάπλωση της επανάστασης των Ελλήνων και στη Κύπρο, αν και εκ των υστέρων αποδείχτηκε ότι καμιά τέτοια πρόθεση δεν είχε, μη θέλοντας να χάσει τα προνόμια της. Αυτή ήταν και η πρώτη μεγάλη εθνικιστική εξέγερση.

15.

Ακολούθησε μια περίοδος (τα τελευταία χρόνια της Οθωμανικής περιόδου και κατά τη περίοδο της Αγγλοκρατίας) όπου οι κοινοί αγώνες Ελλήνων και Τούρκων (και όχι πια Χριστιανών και Μουσουλμάνων) ολοένα και λιγότευαν ενώ η δυσπιστία μεταξύ των δύο κοινοτήτων συνέχισε να μεγαλώνει. Γίνονται οι πρώτες μετακινήσεις πληθυσμών και η χωριστή παιδεία επιβάλλεται σιγά-σιγά. Οι υπόλοιπες κοινότητες και κύρια αυτή των Λατίνων ουσιαστικά εξαφανίζονται. Από τα πρώτα χρόνια της Αγγλοκρατίας η Ελληνική κοινότητα αποτελεί ήδη το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού.

Κατά τη διάρκεια και μετά τον Α' ιμπεριαλιστικό παγκόσμιο πόλεμο η Ελληνική εθνικιστική έξαρση φτάνει σε νέα κορύφωση πράγμα που οι Άγγλοι αποικιοκράτες εκμεταλλεύονται και εφαρμόζοντας το γνωστό “Διαίρει και Βασίλευε” κατάφεραν να διαιωνίσουν τον διαχωρισμό των κοινοτήτων. Από το '50 (Ενωτικό δημοψήφισμα) και μετά ο Τούρκος ακροδεξιός εθνικισμός εμφανίζεται σαν απάντηση του Ελληνικού.

16.

Το Ανορθωτικό Κόμμα Εργαζόμενου Λαού (ΑΚΕΛ), που ιδρύθηκε το 1941 από παράνομους πυρήνες του [ΚΚΚ](#), ήταν η μοναδική λαϊκή οργάνωση που έστω και κατά τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης του είχε προσβάσεις και στις δύο κοινότητες. Στη συνέχεια όμως και σαν Σταλινικό κόμμα που ήταν, ο ρόλος που έπαιξε στο θέμα των Τούρκων της Κύπρου ήταν τουλάχιστον υποκριτικός. Το αποκορύφωμα αυτής της υποκρισίας ήταν η υιοθέτηση του συνθήματος ΕΝΩΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΜΕ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ το '50, καταντώντας έτσι ουραγός της Ελληνικής εθνικιστικής ιδεολογίας, πράγμα που φυσικά οδήγησε στην έντονη αντίδραση των Τούρκων της Κύπρου (που απ' εδώ και εμπρός θα ονομάζονται Τουρκοκύπριοι Τ/Κ ενώ οι Έλληνες της Κύπρου: Ελληνοκύπριοι Ε/Κ). Φυσικά σ' ένα επίπεδο ατόμων ή και στελεχών πολλά ήταν τα μέλη του ΑΚΕΛ που αγωνίστηκαν για την Ελληνοτουρκική αλληλεγγύη και πολλοί απ' αυτούς υπήρξαν θύματα δολοφονιών απ' τους εθνικιστές και των δύο πλευρών.

Στη συνέχεια το ΑΚΕΛ παραμένει ουδέτερο μπροστά στον εθνικό-“απελευθερωτικό” αγώνα των ακροδεξιών Ε/Κ εθνικιστών που κάτω από την ηγεσία του φασίστα πρώην αρχηγού της ταγματασφαλίτικης “Χ” ξεκαθαρίζουν από την αρχή ότι σκοπός του αγώνα τους είναι η ΕΝΩΣΗ. Για κάποιο περίεργο λόγο όμως δηλώνουν ταυτόχρονα ότι ο αγώνας αυτός στρέφεται πρώτα κατά των κομμουνιστών, μετά κατά των Τούρκων και κατά τρίτο λόγο κατά των Άγγλων! (Δεν χωρεί

αμφιβολία ότι μέσα στους κόλπους της οργάνωσης αυτής (ΕΟΚΑ) έδρασαν και άτομα ρομαντικά, φιλελεύθερα και αξιολόγα αλλά αυτό δεν είναι αρκετό για να μη χαρακτηριστεί η οργάνωση σαν φασιστο-εθνικιστική).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑ

17.

Η ανακήρυξη του Κυπριακού κράτους το '60 βρίσκει τους Ε/Κ από τη μια σε μια έντονη πόλωση μεταξύ αριστερών και δεξιών (η οποία έμελλε να ενταθεί περισσότερο στη συνέχεια) και από την άλλη να έχουν το πάνω χέρι στην οικονομία του τόπου (αν και για όλα αυτά υπάρχουν στοιχεία, μια βόλτα στους Τουρκομαχαλάδες της Λεμεσού θα σας πείσει). Η κατάσταση είναι σχιζοφρενική όπως και το ίδιο το Κυπριακό κράτος το οποίο δεν είχε που να στηριχτεί, μιας και έπρεπε να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ δύο κοινοτήτων που ούτε κοινή γλώσσα είχαν, ούτε κοινή θρησκεία, ούτε κοινή οικονομία, ούτε τίποτα άλλο που να μπορεί να τους ενώσει κάτω απ' τη σημαία ενός κράτους (π.χ. βασιλείο, ράτσα, κλπ). Η ίδια σχιζοφρένεια επικρατεί και ανάμεσα στους Ε/Κ που ενώ αγωνίστηκαν για την Ένωση βρέθηκαν μ' ένα Ανεξάρτητο κράτος.

18.

Στη συνέχεια το '67, αλλαγή φρουράς στην Ελλάδα (στρατιωτική χούντα), που τη βρίσκει αντιμέτωπη με τον τότε πρόεδρο Μακάριο και τους υποστηρικτές του (μεταξύ των οποίων και το ΑΚΕΛ) που στο μεταξύ είχε υιοθετήσει τη πιο ρεαλιστική γραμμή της ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ αν και ο τελικός πάντα στόχος παράμενε η ΕΝΩΣΗ ("η Ένωση είναι ευκαία αλλά όχι εφικτή"). Αυτό οδηγεί στην ουσιαστική ρήξη στους κόλπους των Ε/Κ -ακόμα και μέσα στους κόλπους της Ε/Κ δεξιάς- χωρίζοντας τους σε ΕΝΩΤΙΚΟΥΣ και ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΚΟΥΣ (που τότε ονομάζονταν Γριβικοί και Μακαριακοί). Είναι ακριβώς τότε που εμφανίζεται δυναμικά (αν και οι ρίζες της βρίσκονται πιο παλιά) η νέα εθνικιστική ιδεολογία: Η ΝΕΟ-ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΑΚΗ - ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΚΗ που αντιπαρατίθεται έντονα με τη παραδοσιακή ΕΛΛΗΝΙΚΗ - ΕΝΩΤΙΚΗ και αποτελούς τις δύο κύριες αρχές και αντίθετες τάσεις της ίδιας εθνικιστικής ιδεολογίας μιας και οι δύο είναι Ελληνικές. ΝΕΟ-ΚΥΠΡΙΑΚΗ εθνικιστική ιδεολογία δεν υπήρξε μιας και η Κύπρος ποτέ δεν υπήρξε ένα Κράτος-Έθνος. Αυτό που πραγματικά υπήρξε ήταν η πάλη για το ποιά εθνότητα θα κυριαρχήσει πατώντας πάνω στην άλλη και επιβάλλοντας τη δική της εθνικιστική ιδεολογία και από την Ανεξαρτησία και μετά ήταν οι Ε/Κ που κατάφεραν να ταυτίσουν το κράτος με το δικό τους έθνος ενώ οι Τ/Κ βρισκόμενοι σε θέση άμυνας άρχισαν να προσβλέπουν στη δημιουργία δικού τους κράτους.

Το γελοίο σ' αυτή την ιστορία είναι ότι η Ανεξαρτησία σύμφερε κατά πολύ περισσότερο στους Ε/Κ και είναι ακριβώς εδώ που διαφοροποιείται η ιδεολογία από την οικονομία. Το ευνουχιστικό πάντως αυτό συναίσθημα έμελλε να καθορίσει τη στάση των Ε/Κ πάνω στους Τ/Κ. Οι τελευταίοι με την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας είναι ουσιαστικά πολίτες β' κατηγορίας ενώ σημαντικά άρθρα του συντάγματος (που τόσο θα επικαλούνταν αργότερα οι Ε/Κ πολιτικοί) που αφορούσαν τα δικαιώματα των Τ/Κ σαν μειονότητα δεν εφαρμόζονταν, **[λείπει κομμάτι κειμένου - οι επόμενες 4 λέξεις δεν προέρχεται από το κείμενο:]** [κάτι που χρησιμοποίησαν οι] Τούρκικες άρχουσες τάξεις και η Τ/Κ ελίτ για να προωθήσουν τα δικά τους οικονομικά συμφέροντα και επεκτατικά σχέδια. Η συνέχεια είναι γνωστή: τα γεγονότα του 63-64, ρατσιστικές σφαγές μεταξύ Ε/Κ και Τ/Κ, απειλή επέμβασης της Τουρκίας, δράση της Τ/Κ ακροδεξιάς εθνικιστικής ένοπλης οργάνωσης ΤΜΤ και τελικά το αναγκαστικό -και όχι εθελοντικό μιας δε είχαν επιλογή- κλείσιμο των περισσότερων Τ/Κ μέσα σε πραγματικά γκέττο. Οι Τ/Κ στο σύνολο τους αντιμετώπιζαν ένα άμεσο και πραγματικό κίνδυνο μιας γενοκτονίας (για να μη μιλάμε μόνο για το 22 αλλά και για τους δικούς μας Τουρκοφάγους Σαμψών, Γιωρκάτζη, Λυσσαρίδη κλπ). Τελικά την γλύτωσαν χάρη στην επέμβαση των Άγγλων -που είχαν τους δικούς τους φυσικά λόγους και συμφέροντα, διαφορετικά δεν θα τους καιγόταν καρφί- που παρεμβαίνοντας μεταξύ των

αντιπάλων δημιούργησαν τη περίφημη πράσινη γραμμή.

19.

Οι δύο τάσεις της Ελληνικής εθνικιστικής ιδεολογίας στη Κύπρο γρήγορα οδηγούνται στην ένοπλη σύγκρουση. Ιδρύεται πάλι από τον Γρίβα η ακροδεξιά - Ενωτική οργάνωση ΕΟΚΑ Β' και κατηγορούν τον Μακάριο σαν προδότη της Ένωσης. Στη συνέχεια προβαίνουν σε βιαιότητες και δολοφονίες Ανεξαρτησιακών και αριστερών, ενώ η απάντηση του κράτους και των Ανεξαρτησιακών είναι ανάλογη.

Αν εξαιρέσουμε τις σφαγές των Τ/Κ το 67, το θέμα αυτό μπαίνει για λίγο στο ψυγείο μιας και οι περισσότεροι έχουν πια απομονωθεί στα πανάθλια γκέττο τους.

20.

Έτσι τα πράγματα οδηγούνται στη νέα μεγάλη έκρηξη όλων αυτών των αντιφάσεων της ηγεμονικής ιδεολογίας το 74. Τα γεγονότα είναι και πάλι γνωστά: πρώτα το πραξικόπημα εναντίον του Μακαρίου που σχεδιάστηκε από την Ελληνική χούντα και εκτελέστηκε από την Ε/Κ εθνοφρουρά. Εδώ πρόκειται για μια σπάνια περίπτωση πολιτικής σχιζοφρένειας όπου ο στρατός που αντιπροσωπεύει το Έθνος βρίσκεται αντιμέτωπο με τον κατ' εξοχή Κρατικό μηχανισμό: την αστυνομία. Αυτό στη συνέχεια προκάλεσε και την επέμβαση του Τούρκικου στρατού που εισέβαλε στο νησί με το πρόσχημα της προστασίας των Τ/Κ. Είναι σ' όλους γνωστό ότι η στρατιωτική αυτή επιχείρηση (αποβατική επιχείρηση μεγάλης κλίμακας που είναι εντελώς αδύνατον να σχεδιαστεί και να εκτελεστεί μέσα σε μια βδομάδα) ήταν από πολύ παλαιότερα σχεδιασμένη και ότι πίσω απ' όλα αυτά παίζονταν άλλα μεγαλύτερα πολιτικά παιχνίδια. Αυτό όμως που σήμερα δεν παραδέχεται κανένας στη Νότια Κύπρο είναι το γεγονός ότι οι Τ/Κ τότε πραγματικά βρίσκονταν εκτεθειμένη σ' ένα τεράστιο κίνδυνο παρ' όλες της από ραδιοφώνου δηλώσεις των πραξικοπηματιών ότι η όλη υπόθεση είχε να κάνει μόνο με τους Ε/Κ (και έτσι να ήταν τα πράγματα οι Τ/Κ είχαν κάθε λόγο να μην το πιστέψουν μιας και ο Χουντικός πρόεδρος δεν ήταν άλλος από τον Τουρκοφάγο της Ομορφίτας Σαμψών).

Το αποτέλεσμα της εισβολής του Τούρκικου στρατού ήταν ο οριστικός διαχωρισμός των δύο κοινοτήτων και η δημιουργία ενός χάσματος μεταξύ τους που όσο περνά ο καιρός μεγαλώνει. Η αλήθεια είναι ότι οι Τ/Κ του Νότου από πολύ πριν το 74 άρχισαν να μετακινούνται Βόρεια μετά από υποδείξεις ή και εκβιασμούς της ηγεσίας τους (και αυτό για να καταρρεύσει ο μύθος ότι Ε/Κ και Τ/Κ πριν το πόλεμο ζούσαν σαν αδέρφια. Η αλήθεια είναι ότι ο εθνικισμός έκανε πάλι το θαύμα του). Πάντως είναι το 74 που οι Ε/Κ του βορρά εκτοπίζονται στο Νότο και οι Τ/Κ που ζούσαν ακόμα στο Νότο μετακινήθηκαν βόρεια είτε γιατί το ήθελαν, είτε γιατί δεν είχαν άλλη επιλογή, είτε διότι ανταλλάχτηκαν με Ε/Κ αιχμαλώτους. Στη συνέχεια ιδρύεται η Τουρκική Δημοκρατία της Βορείου Κύπρου και αυτή τη στιγμή στη Κύπρο υπάρχουν δύο Κράτη με ανάλογη εθνική ταύτιση, όσο "ψευδό" κι αν χαρακτηρίζει η Νότια Κύπρος τη Βόρεια. Τι να γίνει; Αυτός φαίνεται είναι ο τρόπος με τον οποίο υπάρχουν όλα τα κράτη: κτίζονται πάνω στη βία, επιβιώνουν χρησιμοποιώντας τη βία και πεθαίνουν με τη βία.

Τα θύματα φυσικά πάλι αυτής της νέας ενδοϊμπεριαλιστικής σύγκρουσής ήταν και πάλι οι εκμεταλλεζόμενες τάξεις και των δύο κοινοτήτων που δεν ήταν και εντελώς αθώοι. Μολυσμένοι ως το κόκκαλο από την εθνικιστική ιδεολογία, έπαιξαν το παιχνίδι των αφεντικών και φυσικά έχασαν.

[Λείπει το σημείο 21. και το κείμενο του υπότιτλου του επόμενου σημείου. Πιθανόν να μην υπάρχει σημείο 21. και να έγινε λανθασμένη αρίθμηση, ή κομμάτι του σημείου 20. να είναι το σημείο 21., με την αρίθμηση να λείπει στο έντυπο κείμενο, λόγω κακής φωτοτυπίας]

22.

Μετά την κρίση του '74 παρατηρείται στη "Νότια" Κύπρο μια γρήγορη οικονομική ανάπτυξη, αυτό που αποκαλέστηκε "οικονομικό θαύμα". Το πρώτο πράγμα που νοιάστηκε η εξουσία να κάνει ήταν να μπαλώσει τις τρύπες στην οικονομία που άνοιξε ο πόλεμος. Αυτό φυσικά έγινε σε βάρος των εκμεταλλευομένων τάξεων που κλήθηκαν να μπουκώσουν με τα μούτρα στη παραγωγή και να κάνουν θυσίες για τη παλινόρθωση της οικονομίας. Εδώ ακριβώς είναι που αποδείχτηκε η ωριμότητα της ντόπιας κεφαλαιοκρατικής τάξης. Κατάφερε να αποφύγει μια οποιαδήποτε εκρηκτική κατάσταση που θα μπορούσε να δημιουργηθεί στα πρώτα δύο χρόνια μετά την εισβολή λόγω της προσφυγιάς, της στέρησης και της ανεργίας. Και αυτό έγινε με τη στενή συνεργασία όλων των κομμάτων και των συντεχνιών που έχουν ξεπουλήσει κάθε εργατικό αγώνα στο όνομα του Εθνικού προβλήματος. Τα αριστερά κόμματα αρκέστηκαν στο να επαναλαμβάνουν τις κατηγορίες τους ενάντια στη δεξιά που από τότε βρίσκεται στην εξουσία (μη σας απατούν τα αποτελέσματα των τελευταίων εκλογών) για την ανικανότητα της να ηγηθεί ενός εθνικό-"απελευθερωτικού" αγώνα και να πιπιλίζει τη καραμέλα του Αμερικανονατοϊκού ιμπεριαλιστικού δακτύλου που βρισκόταν πίσω απ' αυτά (ποιος θυμάται το σύνθημα ΕΛΛΑΣ-ΡΩΣΣΙΑ-ΣΥΜΜΑΧΙΑ!!!). Ταυτόχρονα και αφού η Ελληνική εθνικιστική ιδεολογία είχε ταυτιστεί στις συνειδήσεις του περισσότερου κόσμου με τη προδοσία της Ελληνικής χούντας, παραμερίζεται και προωθείται η Ε/Κ εθνικιστική ιδεολογία που εκφραζόταν κύρια από τη γραμμή Μακαρίου. Το φαινόμενο από τη φουστάνελα στη βράκα βόλευε τους Ε/Κ και στη διεθνή πολιτική σκηνή μιας και πάντα επεδίωκαν να αποδείξουν ότι το Κυπριακό κράτος είναι ένα και οι μοναδικοί εκπρόσωποι του οι Ε/Κ. Από την άλλη όμως δεν μπορούσαν να μην αναρτούν πάντα δίπλα στη Κυπριακή σημαία και την Ελληνική και να μη διατηρούν στενότερες σχέσεις με το Ελληνικό κράτος. Πάντως το γεγονός είναι ότι τα τελευταία χρόνια παρατηρείται μια έξαρση του "καθαρόαιμου" Ελληνικού εθνικισμού που προβλέπει στη μονή ή διπλή ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα σαν τη μόνη διέξοδο. Όλα αυτά όμως πάλι είναι ένα μεγάλο κεφάλαιο στο οποίο πρέπει να ληφθούν υπ' όψιν και πολλοί άλλοι παράγοντες όπως για παράδειγμα ο ανταγωνισμός μεταξύ των Ελληνικών και Ε/Κ αρχουσών τάξεων κ.α.

Στη συνέχεια με τις διάφορες βοήθειες από το εξωτερικό (κύρια από την Ελλάδα και τις ΗΠΑ) και με τις διάφορες "προσφυγικές" φορολογίες λύνεται σιγά-σιγά και το πρόβλημα της στέγασης των προσφύγων. Τέλος με την αποφασιστική στροφή της οικονομίας στον Τουρισμό βολεύτηκε και το θέμα της ανεργίας για να φτάσουμε στη σημερινή Ε/Κ κοινωνία του 88.

Η ΣΥΜΕΡΙΝΗ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΩΣΗ

23.

Η "Νότια" Κύπρος σήμερα είναι μια μικροαστικοποιημένη κοινωνία που έχει περάσει μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα από τη φτώχεια στον υπερκαταναλωτισμό. Μια χώρα που εξελίσσεται σε σημαντικό οικονομικό και διπλωματικό κέντρο. Μιλούμε για μια σύγχρονη κοσμοπολίτικη βιτρίνα που κρύβει όμως πίσω της μια κοινωνία πολιτιστικά μίζερη, πνευματικά ευνουχισμένη και όπου ο πιο ακραίος φιλοτομαρισμός και αντιδραστικές πατριαρχικές αντιλήψεις συνυπάρχουν με τις χιλιάδες υπεράκτιες επιχειρήσεις και ξενοδοχειακά συγκροτήματα υπερπολυτελείας. Ένα μικρό κράτος στη τουριστική περιφέρεια της μητρόπολης του καπιταλισμού.

Η εργατική τάξη -στη μεγάλη πλειοψηφία της μολυσμένοι από τις κάθε είδους εθνικιστικές ιδεολογίες- κατάντησαν έρμαιο του κράτους και των εργατοπατέρων τους με μοναδικό αντάλλαγμα το διαμέρισμα με το VIDEO και τα δύο αυτοκίνητα. **[μη αναγνώσιμο κομμάτι του κειμένου - η αρχή της πρότασης δεν προέρχεται από το κείμενο:]** [Έχουν πεισθεί ότι το εθνικό πρόβλημα είναι] το μοναδικό πρόβλημα που υπάρχει σήμερα στη Κύπρο και από την άλλη ότι το μόνο που μπορούν να κάνουν για αυτό είναι να υπακούουν τυφλά στους νόμους του κράτους, να δουλεύουν σαν γαϊδούρια για να εξακολουθούν να έχουν τις μικροαστικές ανέσεις τους, να πληρώνουν φόρους για την άμυνα και να εμπιστεύονται τις ηγεσίες τους για το χειρισμό του.

Η ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΟΛΟ, ΤΗΣ ΜΕΙΟΨΗΦΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΤΥΡΡΑΝΙΑ ΤΗΣ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑΣ, ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ, ΤΗΣ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑΚΗΣ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΓΕΜΟΝΙΚΗ κ.ο.κ. ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΔΙΑΝΟΗΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ.

24.

Σαν φυσικό αποτέλεσμα όλης αυτής της κατάστασης είναι και η προέκταση του ρατσισμού των Ε/Κ και στο κοινωνικό επίπεδο με στόχο οποιοδήποτε συνειδητά ή ασυνείδητα αρνείται να υποταχθεί στη καθημερινή αυτή αθλιότητα. Και έχουμε το πρόσφατο παράδειγμα της ανοιχτής επίθεσης της αστυνομίας και του κράτους ενάντια στη περιθωριακή νεολαία και τη δημιουργία των ειδικών αστυνομικών μονάδων. Το κράτος της “Νότιας Κύπρου” και η ταύτιση μ’ αυτό [δημιουργά μια] κοινωνία [π]ου δεν μπορεί να ανεχτεί κανένα που να αμφισβητεί τη κεντρικότητα του εθνικού σαν ΤΟ πρόβλημα (εδώ αριστεριστές φτάνουν στο σημείο να φωνάζουν για Ελληνική μεραρχία στο νησί και να υποστηρίζουν όχι μόνο το στρατό αλλά και τη πειθαρχία του).

ΕΙΝΑΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΠΟΥ ΠΡΟΩΘΕΙ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΞΥΠΗΡΕΤΕΙ ΣΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΗ ΚΥΡΙΑΡΧΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΞΟΡΚΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ.

Τα τελικά ίσως σημεία που θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε σαν θέσεις της ομάδας χωρίς αυτές να αποτελούν μαγικές συνταγές είναι:

1. ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ. Ενάντια σε μια νέα Ελληνοτουρκική σύρραξη που οπωσδήποτε θα μπλέξει και τη Κύπρο. Ενάντια στο μιλιταρισμό κάθε μορφής και ξεσκεπάσμα του ρόλου των κάθε λογής στρατών ξεκινώντας από το δικό μας.
2. ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ ΑΠ' ΟΠΟΥ ΚΙ' ΑΝ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ: αριστερά ή δεξιά, Ελληνική, Τουρκική, ενωτική, διπλοενωτική κ.ο.κ.
3. ΕΠΑΝΑΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗ ΤΑΞΙΚΗ ΤΟΥ ΒΑΣΗ. Άρνηση της κεντρικότητας του εθνικού. Το μόνο πρόβλημα απελευθέρωσης που έχουν οι εκμεταλλεζόμενες τάξεις της Κύπρου, της Ελλάδας και της Τουρκίας όπως και όλου του κόσμου είναι αυτό της απελευθέρωσης τους από τα δεσμά της καταναγκαστικής εργασίας και καθημερινής πλήξης. Όλα τα άλλα συνεπάγονται ή εμπεριέχονται. Για να γίνει όμως αυτό χρειάζεται [λείπει η συνέχεια της πρότασης]
4. ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ, πρακτική και θεωρητική. Εναλλακτικός-αντιεξουσιαστικός λόγος και πράξη.
5. ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΚΑΙ Σ' ΕΝΑ ΕΠΙΠΕΔΟ ΒΑΣΗΣ (και όχι ηγεσιών) τόσο των δύο κοινοτήτων στη Κύπρο, όσο και των Τούρκων και Ελλήνων καταπιεσμένων στα πλαίσια μιας Διεθνιστικής αλληλεγγύης, ξεσκεπάζοντας φυσικά το φιάσκο των συμφωνιών τύπου Ντάβος μεταξύ του Σοσιαλφασίστα Παπανδρέου και των Στρατοκρατών της Άγκυρας.

Επειδή στα όσα είπαμε πιο πάνω μπαίνουν πολλά ερωτήματα θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε ορισμένα:

1. Μα η Τουρκική Δημοκρατία της Βορείου Κύπρου είναι ένα κράτος παράνομο κτισμένο πάνω στη βία;

Όλα τα κράτη είναι παράνομα και όλα είναι κτισμένα πάνω στη βία. Δεν χωρίζουμε τα κράτη σε “καλά” και “κακά”. Το θέμα μπαίνει για μας στη βάση του ότι και τα ΔΥΟ Κυπριακά κράτη είναι κτισμένα πάνω στη βία και αυτό ήταν το αποτέλεσμα τόσων χρόνων δυσπιστίας και καχυποψίας μεταξύ των δύο κοινοτήτων. Δεν υποστηρίζουμε φυσικά την παρουσία του Τούρκικου στρατού στην Κύπρο όπως δεν υποστηρίζουμε την παρουσία του Ελληνικού, του Τουρκικού, του Εγγλέζικου ή

οποιοδήποτε στρατού πάνω σ' αυτή τη γη. Ξέρουμε πολύ καλά ποιος είναι ο ρόλος του κάθε στρατού και για πόσα εγκλήματα ευθύνεται ενάντια στην ανθρωπότητα.

2. Είστε ενάντια σ' ένα ένοπλο εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα;

Όλα αυτά είναι επιλογές που έχουν δοκιμαστεί στο παρελθόν και που μόνο σε σφαγές οδήγησαν. Από μια ριζοσπαστική σκοπιά αυτό που πρέπει να γίνει είναι η αποφυγή ενός νέου πολέμου. Εξ' άλλου τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα του 60 -που είχαν και ένα αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα- τι άλλο άφησαν πίσω τους εκτός από δικτατορίες και εξαθλίωση και κατά πόσο κατάφεραν να δώσουν μια επαναστατική προοπτική; Ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας σαν πρωταρχικός έχει πάντα σαν αποτέλεσμα την ισχυροποίηση του κράτους (κέντρο εξουσίας) και τη στρατικοποίηση της κοινωνίας με αντάλλαγμα την αντικατάσταση των ξένων καταπιεστών με τους ντόπιους. Είναι ακριβώς εδώ το πολύ λεπτό σημείο που οι αντιεξουσιαστές πρέπει να είναι ταυτόχρονα αντιιμπεριαλιστές αλλά και αντιμιλιταριστές και σίγουρα είναι ένα θέμα που σηκώνει πολλή συζήτηση.

3. Είστε δηλαδή ενάντια σ' ένα πόλεμο που θα ξεκαθάριζε τα πράγματα;

Απόλυτα. Κανένας πόλεμος δεν ξεκαθάρισε τίποτα παρά τις προϋποθέσεις για τον επόμενο.

4. Είστε δηλαδή εναντίον της βίας;

Η βία είναι το χειρότερο κομμάτι της καθημερινότητας μας και δεν θα σταματήσουμε ποτέ να παλεύουμε ενάντια σ' αυτή. Δεχόμαστε όμως τη βία σαν το έσχατο μέσο κοινωνικής αυτοάμυνας και διεξαγωγής του μοναδικού πολέμου στον οποίο θα συμμετέχουμε: του κοινωνικού πολέμου (και όταν λέμε βία δεν εννοούμε αποκλειστικά την ακραία περίπτωση της ένοπλης βίας).

5. Όμως μέσα απ' αυτά που λέτε φαίνεται να ρίχνετε όλο σχεδόν το φταίξιμο στην Ελληνική και Ε/Κ πλευρά;

Προσπαθήσαμε να βάλουμε το θέμα πάνω στη ταξική-κοινωνική του βάση. Αν αυτό γίνεται είναι επειδή το τι έχουν κάνει οι Τούρκοι το ακούμε καθημερινά. Κανένας δεν τολμά να χώσει τη μύτη του στα Ελληνικά σκατά.

6. [Λείπει η ερώτηση από τη φωτοτυπία]

Δεν προσπαθούμε να δικαιολογήσουμε κανένα επεκτατισμό και ειδικά τον Τούρκικο. Για προσπαθήστε όμως να δικαιολογήσετε τον Ελληνικό επεκτατισμό και θα δείτε σε τι παιγνίδι είστε μπλεγμένοι (μερικοί επιμένουν ότι το Ελληνικό κράτος φτάνει μέχρι τις Ινδίες!). Η ουσία δεν είναι να υποστηρίξουμε τον ένα εθνικισμό απέναντι στον άλλο, το ένα κράτος απέναντι στο άλλο, τον ένα στρατό απέναντι στον άλλο. Η ουσία είναι να ξεσκεπάσουμε το ρόλο που παίζουν στη καταδυνάστευση της ανθρωπότητας και να τα πολεμήσουμε αρχίζοντας απ' ότι έχει αμεσότερη σχέση μ' εμάς: το "δικό μας" κράτος, το "δικό μας" στρατό, τον Ελληνικό εθνικισμό, με την ελπίδα πάντα ότι κάτι ανάλογο θα συμβεί και στην άλλη πλευρά. Όσο αντιρεαλιστικό κι' αν φαίνεται αυτό αυτή τη στιγμή, άλλο τόσο αποτελεί για μας τη μοναδική αλήθεια. Και στο κάτω-κάτω πόσο προσπαθήσαμε πραγματικά προς τη κατεύθυνση αυτή της Διεθνιστικής αλληλεγγύης;

7. Τι θα γίνει όμως με τους πρόσφυγες και τους αγνοούμενους;

Κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει το ανθρώπινο (και όχι το εθνικό) δικαίωμα της ελεύθερης εγκατάστασης και διαμονής (μερικοί από εμάς είναι πρόσφυγες και κάποιος συναισθηματισμός με τον τρόπο που μεγαλώσαμε είναι αναπόφευκτος). Παρ' όλα αυτά θα ήταν αφέλεια να πιστεύουμε ότι μια λύση στο συγκεκριμένο πρόβλημα θα μπορούσε να βρεθεί μέσα από καραγκιοζιλίκια τύπου Ντάβος,

κλαψουρίσματα στον ΟΗΕ ή με ένα πόλεμο. Απλά οι πρόσφυγες υπήρξαν τα νέα θύματα του αιώνιου αυτού παιγνιδιού και όσο οι Ε/Κ και Τ/Κ καταπιεζόμενοι δεν παίρνουν τις δικές τους τύχες στα χέρια τους αυτός θα είναι ο ρόλος τους στην ιστορία. Και σε μια νέα τέτοια φάση θα είμαστε όλοι εμείς που θα ταΐζουμε με τα κορμιά μας τα κανόνια των στρατοκρατών της Αθήνας, της Άγκυρας και της Λευκωσίας. Όσο για τους αγνοούμενους ας ψάξουν και λίγο στους ομαδικούς τάφους του πραξικοπήματος. Απού εν μπορεί να δέρει τον γάδαρο δέρνει το σαμάρι.

8. Κι' αν ο Τούρκικος στρατός επιχειρήσει να καταλάβει ολόκληρη τη Κύπρο εσείς τι θα κάνετε;

Όσο σοβαρή κι' αν είναι η απειλή ενός νέου πολέμου ας μη πάσχουμε περισσότερο από το φόβο του παρά από τον ίδιο τον πόλεμο. Όποια πλευρά κι' αν είναι η επιτιθέμενη εμείς αρνούμαστε κατηγορηματικά να πολεμήσουμε. Αυτό όμως για να είναι αποτελεσματικό θα πρέπει από τώρα να αρθρωθεί τόσο στη "Βόρεια" και "Νότια" Κύπρο, όσο και στην Ελλάδα και τη Τουρκία, ένας αντιπολεμικός γενικά και ένας αντιεξουσιαστικός ειδικότερα λόγος και πρακτική, για να μπορέσει να υπάρξει μια οργανωμένη απάντηση στη δύσκολη εκείνη στιγμή της κήρυξης του πολέμου. Και προς αυτή τη Διεθνιστική κατεύθυνση θα πρέπει να κινηθούμε, ίσως προλάβουμε ένα νέο γύρο ρατσιστικών σφαγών (στο παρελθόν υπήρξαν πολλές περιπτώσεις φαντάρων που οργανώθηκαν και αρνήθηκαν αποτελεσματικά να πολεμήσουν, δείχνοντας μια πρωτοφανή ωριμότητα). Πρέπει επιτέλους να ξεφορτωθούμε τα σκατά που μας φόρτωσαν στη πλάτη οι πατεράδες μας και να ψάξουμε να βρούμε νέους τρόπους συνύπαρξης και συνεννόησης μεταξύ των ατόμων, των κοινωνικών ομάδων (όχι τάξεων φυσικά) και των εθνοτήτων.

Αν κάτι απ' όλα αυτά δεν συμβεί είμαστε άξιοι της μοίρας μας:

Ο ΣΩΖΩΝ ΕΥΑΤΩ ΣΩΘΗΤΩ

Α.Ο. ΑΝΑΦΕΝΤΟΣ

ΛΕΜΕΣΟΣ

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Ασαφής Αρχαιοθήτηση, Υλικό της ομάδας Ανάφεντος που εντοπίστηκε στο περιοδικό Τραίνο, Ανάφεντος (Ομάδα), Δεκαετία 1980-1989, Άλλο Υλικό, 1988, Λεμεσός, Κυπριακό Πρόβλημα

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:other:anafentos:cyprob>

Last update: **2025/07/15 13:46**

